

Biblioteka *Delfin*

Naslov originala:

Tre metri copra il cielo, Federico Moccia

Copyright@ Gianiacomo Feltrinelli, 2004

Copyright@ za srpski jezik, **ocean**, 2005

Federiko Moća

TRI
METRA
IZNAD
NEBA

prevela

Tatjana Arsić-Milanović

ocean

BEOGRAD, 2005

Likovi koji se pojavljuju u ovom romanu su u potpunosti izmišljeni.

Svaka sličnost sa stvarnim ličnostima i događajima je slučajna.

Mome ocu, velikom prijatelju, od koga sam naučio mnogo.

Mojoj prelepoj majci, koja me je nučila da se smejem.

1.

„Katja ima najlepše dupe u Evropi.“ Crveni grafit sija u svoj svojoj drskosti na jednom stubu mosta Francuskog šetališta.

U blizini, suri orao, isklesan mnogo ranije, sigurno je video krivca, ali nikada neće progovoriti o njemu. Malo niže, kao majušni orlić zaštićen od grabljivih kandži u mermeru, sedeo je on.

Kratko podšišan, na potiljku stepenasto kao marinac, tamna levis jakna. Podignuta kragna, marlboro u ustima, rej ban na očima. Izgleda grubo, iako nema potrebe za tim. Prelep osmeh, ali je malo onih koji su imali sreće da ga ocenjuju.

Nekoliko automobila u dnu nadvožnjaka zaustavilo se, preteći, na semaforu. Eno ih tamo, na liniji, kao za trku, koja je narušena samo zato što su toliko različiti. Jedan činkvecento, jedan nju betl, jedna mikra, jedan američki bez bližih podataka, jedan stari punto.

U mercedesu 200, nežan prst sa malim izgrickanim noktom lagano ubacuje CD. Iz bočnih pionirovih zvučnika, odjednom, oživljava glas neke rok grupe.

Automobil ponovo kreće, prateći kolonu. Ona bi želela da zna *Where is the love...* Da li stvarno postoji? U jedno je sigurna, rado bi se odrekla svoje sestre koja, otpozadi, uporno nastavlja da ponavlja: „Stavi Erosa, hajde, hoću da slušam Erosa.“

Mercedes prolazi baš dok ta cigareta, već završena, pada na zemlju, izbačena jednim preciznim hicem i malo pomognuta

vetrom. On silazi sa mermernih stepenika, namešta svoje levis 501, a zatim se penje na plavu hondu Vf 750 kastom. I kao u čaroliji, nalazi se među automobilima. Njegova desna adidas patika menja brzine, ubrzava ili pušta da ide motor koji ga, moćan kao talas, nosi u saobraćaj.

Sunce se penje, jutro je lepo. Ona ide u školu, on nije otišao da spava još od prethodne noći. Dan kao i svaki drugi. Ali, na semaforu se nalaze jedno pored drugog. Dakle, ovo neće biti dan kao i svaki drugi.

Crveno.

On je gleda. Prozor je spušten. Jedan pramen pepeljasto-plave kose mestimično pokriva njen mekani vrat. Profil blag, ali odlučan, oči plave, slatke i vedre, sanjive i poluzatvorene slušaju tu pesmu. Tolika smirenost ga pogađa.

„Hej!“

Ona se okreće ka njemu, iznenađena. On se smeje, nepomičan na tom motoru, blizu nje, širokih ramena, i suviše rano preplanulih ruku za tu polovinu aprila.

„Hoćeš li da dođeš da se provozamo malo?“

„Ne, idem u školu.“

„Ma nemoj da ideš, foliraš, je l' tako? Odvešću te tamo.“

„Izvini.“ Ona namešta jedan usiljeni i lažni osmeh: „Pogrešno sam odgovorila, neću da dođem da se provozam sa tobom.“

„Vidiš da se sa mnom zabavljaš...“

„Sumnjam u to.“

„Rešio bih sve tvoje probleme.“

„Nemam problema.“

„Ovog puta sam ja taj koji sumnja.“

Zeleno.

Mercedes 200 odskače unapred, ostavljajući za sobom njegov siguran osmeh. Otac se okreće ka njoj: „Ma, ko je ovo bio? Neki tvoj prijatelj?“

„Ne, tata, samo jedan kreten...“

Nekoliko sekundi kasnije, honda ponovo napada sa boka. On se hvata rukom za prozor dok desnom dodaje gas, toliki da

ne pretera, iako sa tih dvadesetak metara ne bi posle imao mnogo problema.

Jedini koji izgleda da ima neki problem je otac.

„Ma, šta radi ovaj ludak? Zašto dolazi tako blizu?“

„Smiri se, tata, ja ću se pobrinuti za njega...“

Odlučno se okreće ka njemu.

„Slušaj, ti stvarno nemaš neka preča posla?“

„Ne.“

„Dobro, onda ih nađi.“

„Već sam našao nešto što mi se sviđa.“

„A to je?“

„Da se provozam sa tobom. Hajde, odvešću te do Olimpике, jurićemo brzo na motoru, častim te doručkom i vraćam te do ulaza u školu. Kunem ti se.“

„Mislim da tvoja zaklinjanja i ne vrede mnogo.“

„Da“, smeje se, „vidiš, već toliko stvari znaš o meni, reci istinu, sviđam ti se, a?“

Ona se smeje i odmahuje glavom.

„Dobro, sad je dosta“, i otvara knjigu koju izvlači iz svoje kožne najki tašne, „moram da mislim na svoj pravi i jedini problem.“

„A to je?“

„Ispit iz latinskog.“

„Mislio sam da je iz seksa.“

Okreće se mrzovoljno. Ovog puta se više ne smeje, čak se i ne pretvara.

„Skloni ruku sa prozora.“

„A gde želiš da je stavim?“

Ona pritiska dugme. „Ne mogu da ti kažem, tu mi je otac.“

Prozor počinje da se diže uz pomoć električnog podizača. On čeka do poslednjeg trenutka, zatim sklanja ruku.

„Vidimo se.“

Ne stiže da čuje njeno suvo „Ne“. Lagano skreće desno. Ulazi u krivinu, povećava i postiže brzinu, nestajući, za tren,

među automobilima. Mercedes nastavlja svoj put, sada mnogo mirnije, prema školi.

„Znaš li, bre, ti, ko je ovo?“ Sestrina glava se iznenada promalja između dva sedišta. „Zovu ga super desetka.“

„Za mene je samo idiot.“

Zatim otvara knjigu za latinski i počinje da prelazi apsolutni ablativ. Odjednom prestaje da čita, i gleda napolje. Da li je, stvarno, ovo njen jedini problem? Svakako, ne ono što kaže onaj tip. Ionako ga više nikada ne bi ni videla. Ponovo uzima da čita, odlučna. Auto zaokreće ulevo, prema školi 'Falkonijeri'.

„Da, ja nemam problema i nikada ga više neću videti.“

Ne zna, zapravo, koliko greši. Oko obe stvari.

2.

Mesec je visoko, bled kroz najviše grane jednog razgranatog drveta. Zvuci neobično daleki. Sa nekog prozora dopiru note lagane i prijatne muzike. Malo niže, bele, prave linije teniskog terena svetle pod mesečevim bledilom, a dno praznog bazena tužno iščekuje leto. Na prvom spratu neke zgrade jedna plava devojka, ne mnogo visoka, plavih očiju i glatke kože, nesigurno se ogleda u ogledalu.

„Trebala ti crna, rastegljiva oniks majica?“

„Ne znam.“

„I plave pantalone?“ dovikuje Danijela iz svoje sobe.

„Ne znam.“

„A helanke, oblačiš ih?“

Danijela sada stoji na vratima, posmatra Babi sa otvorenim fiokama pored kreveta i garderobom razbacanom skoro svuda.

„Onda uzimam ovo...“

Danijela se probija među nekoliko superga u raznim bojama, rasutih po zemlji, sve su trideset šest.

„Ne! To nećeš obući, to mi je novo.“

„Pa šta, uzeću.“

Babi se naglo podiže sa rukama na bokovima: „Izvini, ali ja to nijednom nisam obukla...“

„Mogla si ranije da obučeš!“

„Da, a ako mi posle sve proširiš?“

Danijela ironično gleda u sestru.

„Šta? Šališ se? Zar ne vidiš da si ti ta koja je obukla moju plavu, rastegljivu suknju pre neki dan, i sad, da bi video moje lepe obline, moraš da budeš mag.“

„Kakve to veze ima? Ovu je proširio Kiko Brandeli.“

„Šta? Kiko je pokušao, a ti mi ništa nisi rekla.“

„Nema tu mnogo toga da se priča.“

„Ne verujem, sudeći po mojoj suknji.“

„Samo ti se čini. Šta kažeš za ovu plavu jaknu, sa košuljom boje kajsije ispod?“

„Ne menjaj temu. Kaži mi kako je bilo.“

„O, pa znaš kako idu te stvari.“

„Ne.“

Babi gleda mlađu sestru. Tačno je, ne zna. Još ne može znati. Isuviše je obla i nema ničeg posebno lepog u njoj što bi ubedilo nekoga da joj proširi suknju.

„Ništa. Sećaš se da sam jednog popodneva pre nekoliko dana rekla mami da idem da učim kod Paline?“

„Da, i onda?“

„I onda sam otišla u bioskop sa Kikom Brandelijem.“

„Dobro?“

„Film nije bio ništa naročito, a posmatrajući ga bolje, ni on.“

„Da, ali pređimo na stvar. Kako to da se proširila suknja?“

„Dobro, film je već deset minuta trajao, a on se neprekidno vrteo na stolici. Pomislila sam: *Tačno je da je ovaj bioskop baš neudoban, ali po mom mišljenju, Kiko želi da pokuša.* I zaista, malo kasnije, evo ga kako se pomera malo u stranu, i prolazi rukom iza mog naslona. Slušaj, šta kažeš da obučem komplet, ovaj zeleni koji ima dugmad napred?“

„Nastavi!“

„Sve u svemu, sa naslona je, malo-pomalo, prešao na ramena.“

„A ti?“

„Ja... ništa. Pretvarala sam se kao da ga ne primećujem. Gledala sam film, kao vrlo obuzeta. Onda me je privukao sebi, i poljubio.“

„Poljubio te je Kiko Brandeli? Uau!“

„Šta se pališ toliko?“

„Dobro, lep je dečko.“

„Da, ali mnogo umišlja... Stalno nešto proverava, ogleda se... Dobro, jednom reči, drugi put je uspeo da se izvuče. Kupio mi je aldiđa sladoled. Film se značajno poboljšao, možda malo zahvaljujući delu iznad korneta, onom sa mrvicama lešnika. Bio je neverovatan. Tako sam se ja udubila, i zatekla ga sa rukama i suviše nisko za moj ukus. Pokušala sam da ga sklonim, ali on ništa, uhvatio se za tvoju plavu suknju. I tu se proširila.“

„Kakva svinja!“

„Da, zamisli, nije hteo ni da čuje da popusti. A znaš li šta je onda uradio?“

„Ne, šta je uradio?“

„Otkopčao je pantalone, uhvatio me za ruku i povukao je nadole. Da, jednom reči, prema svojoj stvarčici...“

„Ne! Pa on je stvarno prava svinja! I onda?“

„Onda sam ja, da bih ga smirila, morala da žrtvujem svoj sladoled. Uzela sam ga i zavukla mu u otvorene pantalone. Da si samo videla kako je skočio!“

„Bravo, sestro! Nego šta, srce u sladoledu...“

Prasnule su u smeh. Zatim se Danijela, koristeći veselu atmosferu koju je stvorila, udaljava sa kompletom svoje sestre.

Malo dalje, u radnoj sobi, na mekanom divanu boje kašmira, Klaudio priprema lulu. Zabavlja ga taj veliki posao oko duvana, koji je, u stvari, samo kompromis. U kući mu više ne dozvoljavaju da puši svoj marlboro. Supruga, žestoka igračica tenisa, i čerke, preveliki fanatici zdravlja, prekorevaju ga za svaku upaljenu cigaretu, tako da je prešao na lulu. „Daje ti viši nivo, čini te promišljenijim!“ rekla je Rafaela. I stvarno je dobro promislio. Bolje je držati to parče drveta između usana, a paklicu marlbora sakrivenu u džepu jakne, nego raspravljati se sa njom.

Povlači dim iz lule dok razgleda televiziju. Zna već gde da

se zaustavi. Nekoliko devojaka silazi sa bočnog stepeništa, pevušeći neku glupu pesmicu i pokazujući svoje veoma čvrste grudi.

„Klaudio, spreman si?“

Odmah menja kanal. „Naravno, draga.“

Rafaela ga gleda. Klaudio ostaje da sedi na divanu, postajući pomalo nesiguran.

„Drži, promeni kravatu, stavi ovu bordo.“

Rafaela napušta sobu bez mogućnosti za raspravu. Klaudio odvezuje čvor svoje omiljene kravate. Zatim, na daljinskom upravljaču pritiska dugme broj pet. Ali, umesto onih lepih devojaka, mora da se zadovolji jadnom domaćicom koja, uokvirena slovima, pokušava da postane bogata. Klaudio stavlja oko vrata bordo kravatu i novom čvoru posvećuje svu svoju pažnju.

U malom kupatilu koje odvajaju dveju sestara, Danijela preteruje sa aj lajnerom.

Babi se pojavljuje pored nje.

„Kako ti se čini?“

Na sebi ima laganu, cvetnu, ružičastu haljinu. Nežno je zateže u struku, ostavljajući da ostatak slobodno pada, kako misli da je bolje, po njenim mekanim kukovima.

„Dakle, kako izgledam?“

„Dobro.“

„A ne odlično?“

„Mnogo dobro.“

„Da, ali zašto ne kažeš odlično?“

Danijela ponovo pokušava da poravna liniju koja bi joj oči učinila krupnijim.

„Dobro, meni se ne dopada boja.“

„Da, ali, pored boje...“

„Ne sviđaju mi se tako velike naramenice.“

„Da, ali pored naramenica...“

„Dobro, ti to znaš, ja ne volim cvetove.“

„Ne, njih zanemari.“

„Onda da, izgledaš odlično.“

Babi, nimalo zadovoljna i ne znajući ni sama šta bi volela da joj se kaže, uzima bočicu karonu, koju je sa svojim kupila u jednom fri šopu, po povratku sa Maldiva.

Dok izlazi, naleće na Danijelu.

„Hej, pazi malo!“

„Pazi malo ti! Mnogo mi manje treba da ti zacrnim to oko. Pazi kako se šminkaš!“

„To radim zbog Andree.“

„Kog Andree?“

„Palombija. Upoznala sam ga ispred 'Falkonijerija'. Pričao je sa Marom i Francčeskom, onim iz četvrtog. Kad su otišle, rekla sam mu da sam i ja iz njihovog odeljenja. Ovako našminkanoj, koliko bi mi godina dala?“

„Dobro, da, izgledaš starije. Barem petnaest.“

„Pa, ja imam petnaest godina!“

„Ublaži malo ovde...“ Babi stavlja kažiprst u usta, kvaseći ga, a zatim na sestrine kapke, masirajući ih.

„Eto, gotovo!“

„A sada?“

Babi posmatra sestru, podižući obrvu.

„Skoro šesnaest.“

„Još uvek tako malo.“

„Devojke, jeste li gotove?“

Rafaela, na vratima od stana, uključuje alarm. Klaudio i Danijela prolaze brzo pored nje, poslednja stiže Babi. Ulaze svi u lift. Prijem samo što nije počeo. Klaudio namešta bolje čvor na kravati. Rafaela desnom rukom više puta brzo prelazi po kosi. Babi namešta crnu jaknu sa velikim naramenicama. Danijela se, jednostavno, gleda u ogledalu, znajući već da će se susresti sa pogledom svoje majke.

„Da se nisi previše našminkala?“

Danijela pokušava da odgovori.

„Pusti to, kasnimo kao i obično.“ Ali, ovog puta Rafaela ukršta svoj pogled sa Klaudijevim.

„Pa ja sam čekao vas, od osam sati sam spreman!“

U tišini prelaze poslednje spratove. U lift ulazi miris gulaša portirove žene. Taj ukus Sicilije se za trenutak meša sa tom čudnom francuskom družinom karoni, drakara i opijuma. Klaudio se smeje. „To je gospođa Teranova. Pravi odličan gulaš.“ „Stavlja mnogo crnog luka“, sigurna je Rafaelina procena, koja se odskora opredelila za francusku kuhinju, s iskrenom zabrinutošću svih i na razočaranje služavke sa Sardinije.

Mercedes se zaustavlja ispred ulaza.

Rafaela, glasom obojenim radošću - simbolom godišnjica i Božića, manje-više srećnih, skoro uvek mnogo skupih, ulazi napred, sa dve ćerke pozadi.

„Može li se znati zašto ne primaknete vespu još više uza zid?“

„Još više da je slepimo uza zid? Tata, ali ti si rekao da...“

„Danijela, ne dozvoljavam ti da tako razgovaraš sa ocem.“

„Slušaj, mama, možemo li sutra da idemo vespom u školu?“

„Ne, Babi, još uvek je jako hladno.“

„Ali, imamo vetrobran.“

„Danijela...“

„Ali, mama, sve naše drugarice...“

„Moram još da vidim, sve te vaše drugarice sa vespom.“

„Ako je zbog toga, Danijeli su dali novi pežo koji, između ostalog, pošto se toliko brineš, ide još brže.“

Fjore, portir, podiže rampu. Mercedes čeka, kao i svake večeri, lagano podizanje tog dugačkog metalnog predmeta sa crvenim prugama. Klaudio odgovara na pozdrav. Rafaela se samo brine kako da zatvori diskusiju.

„Ako sledeće nedelje bude toplije, videćemo.“

Mercedes kreće sa mrvicom nade više kod onih na zadnjim sedištima, i ogrebotinom na desnom retrovizoru. Portir nastavlja da gleda svoj mali televizor.

„Dakle, nisi mi rekla kako izgledam ovako obučena.“

Danijela gleda u sestru. Ima malo preširoke naramenice i za njen ukus je malo preozbiljna.

„Odlično.“ Savršeno je shvatila kako da se ophodi sa njom.

„Nije istina, imam preširoke naramenice i previše sam ugladena, kako ti kažeš. Prava si lažljivica, i znaš šta ću ti reći? Zbog toga ćeš biti kažnjena. Andrea te neće ni pogledati. Štaviše, pogledaće te, ali sa svim tim aj lajnerom neće te prepoznati i otići će sa Đulijom.“

Danijela pokušava da odgovori, naročito što se Đulije tiče, njene najgore prijateljice. Ali, Rafaela zataškava pitanje.

„Devojke, ako ne prestanete, vraćam vas kući.“

„Da okrnem?“ Klaudio se osmehuje supruzi, pretvarajući se da pomera volan. Ali, dovoljan mu je jedan pogled da shvati kako nije vreme za šalu.